

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เพื่อการศึกษาภาพรวมของการตอบสนองของเงินเฟ้อจากตัวแปรทางเศรษฐกิจต่างๆ หลังการใช้กรอบเป้าหมายเงินเฟ้อของประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ การศึกษาผลกระทบของตัวแปรเศรษฐกิจต่างๆ ต่อเงินเฟ้อ และการศึกษาความสัมพันธ์ระยะสั้นและระยะยาวระหว่างเงินเฟ้อพื้นฐาน (Core Inflation) และเงินเฟ้อกลุ่มสินค้าอาหารสดและพลังงาน (Non-core Inflation)

ในส่วนแรกของการศึกษาหรือการตอบสนองของเงินเฟ้อได้พิจารณาตัวแปรเศรษฐกิจมหภาค 5 ตัวแปร ประกอบด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน (Core CPI) อัตราดอกเบี้ยตลาดซื้อคืนพันธบัตรระยะ 1 วัน (RP1) อัตราค่าจ้างขั้นต่ำแท้จริง (Real Minimum Wage) ดัชนีค่าเงินบาทแท้จริง (REER) และดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม (MPI) โดยใช้แบบจำลอง Vector Autoregressive (VAR) ประมาณค่าความสัมพันธ์เชิงพลวัตของตัวแปร และในการวิเคราะห์ผลได้ใช้ Impulse Response Function (IRF) และ Forecast-error Variance Decomposition (VD) พบว่าการตอบสนองของเงินเฟ้อมีผลกระทบจากตัวเงินเฟ้อเองค่อนข้างสูง และตัวแปรที่มีผลกระทบต่อเงินเฟ้อมากที่สุดคือ REER อย่างไรก็ตามผลกระทบจาก RP1 มีผลต่อตัวแปรน้อยที่สุดในช่วงแรก นอกจากนั้นตัวแปรภายนอกอย่างระดับราคาน้ำมันในตลาดโลกมีผลต่อระดับราคาพื้นฐานอย่างมีนัยสำคัญ

ในส่วนที่สอง การศึกษาความสัมพันธ์ระยะสั้นและระยะยาวระหว่างเงินเฟ้อพื้นฐาน (Core Inflation) และเงินเฟ้อกลุ่มสินค้าอาหารสดและพลังงาน (Non-core Inflation) โดยมีอัตราเงินเฟ้อจากดัชนีราคาสินค้านำเข้า (Import Price Index Inflation) เป็นตัวแปรภายนอก และได้ใช้ Adjustment Coefficient และสมการ Cointegration ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระยะสั้นและระยะยาวตามลำดับ พบว่าเงินเฟ้อทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระยะยาว โดยการปรับตัวเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพของ Core Inflation จะช้ากว่าเงินเฟ้อ Non-core โดยที่การเพิ่มขึ้นของเงินเฟ้อกลุ่มสินค้าอาหารสดและพลังงานเป็นเวลานานจะทำให้เงินเฟ้อพื้นฐานมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ และผลการทดสอบ Granger Causality พบว่าเงินเฟ้อ Non-core เป็นเหตุต่อเงินเฟ้อพื้นฐาน นอกจากนั้นผลจากเงินเฟ้อจากดัชนีราคาสินค้านำเข้ายังมีผลต่อเงินเฟ้อพื้นฐานและเงินเฟ้อ Non-core อย่างมีนัยสำคัญ